

Damià Huguet, Miquel Àngel Riera

OPINIÓ

EL JULIOL DE 1996 MORIEN DAMIÀ
HUGUET, MIQUEL ÀNGEL RIERA I
JOSEP M. PALAU I CAMPS. EL GOVERN
CAÑELLAS ELS FÉU UNA SOLA
ESQUELA INSTITUCIONAL

El mes de juliol de 1996, prematurament en tots dos casos, amb pocs dies de diferència, morien a Mallorca el campaner Damià Huguet i el manacorí Miquel Àngel Riera, dos dels homenots més prominents de la literatura catalana del segle XX. També va morir, dins la mateixa setmana, l'escriptor Josep Maria Palau i Camps (barceloní de naixement però mallorquí d'adopció i per convicció), simpàtic autor de novel·les policiaques com *Assassinat al club dels poetes*, i molts encara recordem que el Govern Balear, aleshores presidit per Gabriel Cañellas, va aprofitar l'avinentesa de tres defuncions tan pròximes en el temps per despatxar-les en una sola esquila institucional. Devien pensar que, d'aquesta manera, tot això que s'estalviaven. Hauria estat interessant conèixer els comentaris que aquesta delicada cortesia hauria merescut als involuntaris protagonistes de la feta, ja que tots dominaven a bastament les arts de la ironia.

Damià Huguet va ser un cas proteic de creativitat artística, desbordada en molts fronts que convergien indefectiblement en el vèrtex de la poesia. Pintor, escultor, fotògraf, memorialista, cinèfil empedreït (les seves cròniques periòdiques sobre els festivals internacionals de cinema més prestigiosos són de referència) i fins i tot editor més que audaç, a través d'iniciatives radicals com les col·leccions "Guaret", "La Garangola" o "Quaderns Campaners", que ell mateix impulsava i dirigia, converteixen els seus 50 anys de vida en un cas de fecunditat artística literalment digne d'estudi. Però el pal de paller de la febril activitat i de l'infatigable activisme de Damià Huguet és, i va ser sempre, la poesia en vers, que li va proporcionar l'instrument necessari per expressar una visió del món que duia a l'extrem la màxima mironia-

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

na segons la qual és necessari, per part de l'artista, un posicionament fortament local per tal de poder aspirar a una mirada universal. L'obra poètica de Damià Huguet participa del realisme i de l'informalisme, del sentit de l'humor i del de la transcendència, de la carnalitat i l'impuls eròtic més intensos i desbocats i de la sofisticació filosòfica d'arrel existencialista, de l'informalisme i de l'ele-gia, i de llenguatges i ítems tan diversos com el del cinema, la pintura, la música, les tradicions populars, la Mediterrània considerada com a espai d'humanitat compartida que ell integrava en una veu poètica inconfusible, poderosa i dúctil, aspra com els calls del manobre o delicada com les flors de la claror, segons el cas. Sigui com vulgui, Huguet no va rebre en vida el reconeixement i l'atenció que sens dubte mereixia la seva obra ubèrrima, però, vint anys després de la seva desaparició, és just i necessari afirmar que llibres com *Esquena de ganivet*, *Traus badats*, *Ofici de sords* o *Vols des d'Orly*, conquereixen de cada dia més el lloc que els correspon com a parts d'una de les obres poètiques més prominents i interessants que s'han escrit en llengua catalana durant la segona meitat del XX.

També com a poeta es donà a conèixer inicialment Miquel Àngel Riera amb el seminal *Poemes a Nai*, un recull de poemes amoris que no ocultaven la devoció del seu autor per la generació del 27 (singularment pel Pedro Salinas de *La voz a ti debida*) però que sobretot oferiria i segueix oferint el luxe d'assistir a l'eclosió d'una veu poètica ja plenament madura i a la vegada irresistiblement exaltada, arravatada, inflamada d'amor per una dona, però també per la bellesa considerada com a forma de coneixement i de millorament espiritual i social. Títols com *Paràbola i clam de la cosa humana*, *Llibre de benaventurances* o *El pis de la badia* varen acabar de consolidar un poeta que no és exagerat qualificar de magnètic, al mateix temps que Miquel Àngel Riera demostrava la seva mestria com a narrador amb novel·les imprescindibles com *Fuita i martiri de sant Andreu Milà*, *Morir quan cal*, *Panorama amb dona*, *Els déus inaccessibles* o *Illa Flaubert*, i també en reculls de relats breus com *La rara anatomia dels centaures* o *Crònica lasciva d'una decadència*. Més imbuït de classicisme que el seu col·lega i amic Damià Huguet, però no menys audaç i fecund en la seva personal recerca d'alguna veritat sobre el gran misteri que constitueix, per si mateixa, la condició humana, i en la perquisició de la perfecció estètica, Miquel Àngel Riera té en comú amb Damià Huguet el fet de ser, l'un i l'altre, dues personalitats literàries absolutament singulars i d'una excel·lència incontestable, que enriqueixen i il·luminen la nostra tradició més recent per impulsar-la cap al futur. Tenim motius per sentir-nos orgullosos de ser-ne coetanis, i la millor manera d'exercir aquest orgull és aplicar-nos a la lectura de les seves obres.

Escriptor